

rier fra Forbryderens Side skrives til det Øberste, da ligger dette vistnok tilbeels deri, at Forbryderen meget godt veed, at der efter den gjældende Lovgivning vilde være en overordentlig stor Forskjel paa Straffen, eftersom han er bleven staaende ved den blotte Eiendomsforbrydelse, eller er gaaet videre og har anvendt personlig Vold. Jeg troer, at mangen Forbryder er holdt tilbage netop ved den Omstændighed, at en meget alvorligere Straf vilde ramme ham, hvis han gik til personlig Vold, eller endog forgreb sig paa Andenmands Liv. Dette Motiv for Ugjerningsmanden til at holde igjen, vilde efter Udkastets § 185 være borte; thi om han bliver straffet med en noget længere eller noget kortere Tids Tugthuusarbejde, vilde ikke kunne have nogen saa særdeles Betydning for ham i Gjerningens Dieblif. Ligesom det staaer for mig som støbende for Retsbevidstheden, saaledes finder jeg det derhos tillige af practiske Hensyn betænkeligt, om man i de Manddrabs-tilfælde, jeg har antydet, ingensinde skulde kunne komme til Livsstraffens Ibømmelse. Jeg troer iøvrigt, at Paragraphen, hvis dette Ændringsforslag gaaer igjennem, maa undergaae en Omredaction, men derpaa vilde de ærede Forslagsstillere jo nok være opmærksomme.

Vedtages nu disse to Ændringsforslag i Drabsmaterien, og kunde man, hvad der maaskee vil komme under nærmere Overveielse ved 3die Behandling, enes om en Ændring i Materien om Statsforbrydelser, for at tilveiebringe den nødvendige Conseqvens efter det Ændringsforslag, der vedtoges ved § 85, da vilde Bestemmelserne om Livsstraffen uden Tvivl være ordnede paa en mere tilfredsstillende Maade end efter Udkastet, saaledes som det kom til os.

Formanden: Rigsdagsmanden for Ødense Amts 3 Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fallefen: Det er ikke let muligt at gengive en Andens Ytringer paa en mere urigtig Maade, end det skete nys af det ærede Medlem med Hensyn til, hvad jeg har sagt om Benaadningsretten. Jeg sætter megen Priis paa Benaadningsretten — det har jeg ogsaa ud-

tryffeligt antydet — naar den fremtræder sjældent og som en virkelig Mildhed og Naade; derimod anseer jeg det for uheldigt, naar Forholdene ere saaledes som nu, at Benaadningsretten anvendes hver Dag og bliver en stadig Factor af den dømmende Magt. Jeg troer, at dette meget godt kan forenes med den Udtalelse, at vi her, ved i flere Paragrapher at horisfæere Alternativet og kun beholde Livsstraf som eneste Straf, efterhaanden vilde arbejde os hen til en Tilstand, hvor Benaadningsretten, ligesom nu, vil blive anvendt altfor lidt. Dette er tydeligt og klart og burde ikke være blevet misforstaaet saaledes, som det er blevet det af det ærede Medlem.

Barberg: Jeg kan just ikke smigre mig med, at mine Ændringsforslag have faaet en meget gunstig Modtagelse hos den ærede Justitsminister. Smidlertid er hans Modstand dog ikke lige stærk overalt, og det var i Grunden kun eet Forslag, han gjorde egentlig kraftig Modstand imod. Mit første Ændringsforslag gaaer ud paa en Sprogrettelse. Nu meente den høitærede Justitsminister, at der kunde være Grund til at gjenoptage den ældre juridiske Sprogbrug i flere Tilfælde. Det kan jeg hverken sige Ja eller Nei til; det maa afgjøres i hvert enkelt Tilfælde. Hvis der er et godt gammelt Ord som kan bruges til at fortrænge et slet fremmed Ord, skal jeg af mit inderste Hjerte sige Ja dertil; men der maa beviisligt være en Trang til en Afsvigelse fra sædvanlig Sprogbrug, og det henægter jeg bestemt i dette Tilfælde. I det Hele taget maa jeg gjøre en Bemærkning om, hvad der rettelig skal forstaaes ved Lovsprog. Naar Lovgivningen bestæftiger sig med Begreber, der ikke naturligt kunne forekomme i daglig Tale, følger det af sig selv, at Lovgivningen maa danne sig Udtryk derfor, og saa fremkommer der et fornuftigt Lovsprog; men, naar Lovgivningen bestæftiger sig med de samme Tanker, der forekomme i daglig Tale, og saa for disse Tanker danner sig særegne Udtryk, handler Lovgivningen i høieste Grad urigtigt. Jeg skal vise dette ved et flaaende Exempel. Naar der procederes, og der begjæres Udsættelse til en senere Retsdag, kalder man det i det juridiske Sprog at begjære Anstand.